

Ey El Guds Ey Kutsal Şehir

— Galip Argun · 09 Mayıs 2016

Ey kutsal şehir!

Ey Selahaddinî şehir. Ey meleklerin, Burak'ın, ve Om'ar'ın şehri. Ey gökte inşa edilmişlerin en güzeli, ey cennetten bir parça. Ey, El-Guds.

Ey Süleyman'ın ve Davud'un ve İsa'nın ve Meryem'in (selam onların üzerine olsun) şehri. Ey mübarek topraklardan toprak olan bu şehir.

Ey, Yavuz'un ve dahi Kanuni'nin ve Abdülhamid'in şehri.

Yola çıktığımda benliğimi de almıştım yanıma. Valizimin ortasına sarmış sarmalamış, gençliğimin en azametli yıllarını tutsak etmişim. Vize gibi politik olayların ortasında büyük savaşlar vermiş; uçak ücreti gibi bilinmedik diyarlardan gelip içimize karışan maddiyatın esiri olmuşum.

Her şeye rağmen düşmüştüm yollara. Ceysi ile. Evet, valizimin adıydı bu. Ceysi. İthal olduğu için ona bu adı vermişim. Yanıma yoldaş, elime ağırlıktı; ama çok şehir görmüştük onunla. Prag'ın çıkıntılı patikalarını aşmıştık birlikte, Roma'nın yamanmış asfaltlarından geçmiş, Almanya'nın beton binalarının gölgelediği sokaklarında, Brüksel'in ve Hollanda'nın yeşil yollarında kalakalmıştık birlikte. Büyük yolculuklarda küçük yardımlarla kalmıştı yanımda; ama hiç ayrılmamıştı benden. Bir adım, hatta tutup sürüklediğim, onu zora soktuğum kolçağıyla hep arkamdaydı. Sımsıkı bir dosttuk biz onunla. Yorulduğumuzda mızımızlandığım tek şeydi o. Hatta ben mızımızlanırken, aramızda kalsın, tek küfreden de oydu.

Bir Cumartesi sabahı düşmüştüm yola. Sabiha Gökçen'de bilinmedik ve yabancı bir diyara götürecek uçağa iki saat kala elimde kahvem, zihnimde "geri mi dönsem acaba?" gibisinden bir düşünce ile bekliyordum. Yanmak için bekliyordum; ama nefsim vazgeç diyordu. Bilmiyordum ki orası bir ateş, yandıkça yanacağımı.

Uçak havalandıktan hemen sonra memleket özlemi içermi kavururken, orada ne yapacağım? –diye kara kara düşünmekten de kendimi alamadım. Bıraktığım bir hayatım ve beni bekleyen bir hayat vardı. Seçim yapmak zorundaymış gibi hissettiğim bir durumun ortasındaydım anlayacağınız. Zihnim bir seçeneğe zorlansa da beni, kalbim seçimini yapmıştı çoktan. Yanacaktım. Hem de öyle bir yanacaktım ki küllerim savrulacaktı Türkiye'ye dönerken.

Tel-Aviv'e indiğimde dört bir yanda İbranice ve Arapça ve İngilizce harfler selamladı beni. Büyük bir hoşgörünün timsali dedim önce; ama madalyonun öbür yüzünü çok sonra görecektim. Bir Arapça yazı

için bile verilen canların, alınan kararların çetelesini çok sonraları tutmaya başlayacaktım. Koşar adımla çıktım havalimanından. Hızlıydım. Gitmek istiyordum. Bir an önce son durağıma, vuslata ereceğim mekana koştum. Bir solukta orada olacaktım, sonra Selahaddinî şehrin içerisinde varış noktama yani Kubbet-üs Muazzama'ya ya da bildiğimiz adıyla Kubbet-üs Sahra'ya ulacaktım.

Hava alacakaranlıktı. Ay Recep'in sonunu, Şaban'ın başını müjdeliyordu. Hicri takvimin nasıl şekillendiğini bilenler demek istediğimi anlayacaktır; hareli bir gökyüzünün nasıl bir manzarayla selamladığını anlatmak istesem de kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Kanuni Süleyman'ın yaptırdığı surların ortasında altın kubbesiyle ayın altında sarı bir feneri andıran mabedi gördüğümde bugüne kadar ne yaptığımı, ne yaşadığımı sorguladım. Bunu inkar edemem. Kara Avrupa'sının balkanlar dışında tamamını görmüş biri olarak, Kubbet-üs Muallak'ayı gördüğümde hiçbir şey görmediğimi söyledim kendi kendime.

Çocuk cıvıltılarını, bahçede top peşinde koşturan çocukların yüreğindeki heyecanı, var ile yok arasında değişen orta yaşlı amcaların ellerindeki kahve fincanından tüten dumanı, kısacası size bir mescid sınırlarında yaşanabilecek ne kadar mükemmel anılar varsa anlatmak isterdim; ama gönül bunları yaşamanız tarafında.

Eski Kudüs sınırlarında yaşayan bir ailenin evinde misafir oldum. Safranlı pilavlarının, ismini unuttuğum baharatlarla süsledikleri tavuk etinin, dahası hurmalı baklavalardan tattım. Neden bunca yemek isimlerini yazıyorum? Şunu demek için: bizler nasıl bir misafire kıymet verir, onları ağırlarsak aynı durumun mislisini orada gördüğümü söyleyebilmek için. Dahası, "Türki, Türki, hoşş geldiğn" diye peşinden koşan çocuklarla muhabbet etmenin tarifsiz keyfini, "bugün bizim eve gel, seni ağırlamak, yedirip içirmek isteriz" diyen Müslümanları görüp müslümanlığın nasıl bir şeref olduğunu daha önce yaşamadığınıza sizi temin edebilirim.

Üslubum için kusura bakmayın, alelacele yazdım; çünkü çalışmam gereken sınavlarım var; ama yazmadan da edemezdim. Sınavlarım içinde dualarınıza talibim.

Ez-cümle, Kudüs'e gidin. Mescid-i Aksa'nın hüznüne kulak verin. Kubbet'üs Sahra'dan dökülen gözyaşlarına ve feryatlarına iştirak edin. Ve dört bir yanına, taşına toprağına ve dahası insanların gönlüne yazılmış "Republic of Turkey" olarak onlara ufacak bir gülümsemeyi çok görmeyin. Kudüs yalnız. Kudüs üzgün. Kudüs sizi ve bizi bekliyor.